

Kalibův zločin.

Obraz z podhoří. — Napsal: K. V. Raas.

"O, Bože, tam je hospodářství," odpovídala prudce. "Vždyť jsem taky proto přiběhla, nemůžeme se už na to dívat. Kriste Ježíši, kdyby to nebyla maminka viděla! No, teď jsou paní, teď mají, co chtěly. O, já jsem to tatínkovi říkávala, že tě dostaly, ale tenkrát nevěřil, teď sám viděl!"

Vojta hleděl na ni mlčky.

"I vždyť jsem tomu rozuměla! Sotva jsi přišel. Kadla tě chytila, a pomyslí si: 'Teď ho už nepustím!' A povedlo se jí, protože jsi člověk, který takové chytračky nezná!"

Vojtovy tváře zaplanuly; hlavou prolétla mu vzpomínka na prvé návštěvy ve Vidoviech a všecko se v něm rozechvělo.

"Vid, že mám pravdu?" řekla ostře a trpce i zlostně se usmála. Neodpověděl, ale na rannou mu viděla, že dýchá rychle. Podívala se na strážníka a oděky zakřivala.

"Mladou není kade vidět, sedí doma, ale stará přes tu chvíli letí někam jako spášená. Hoehn, co budeš dělat? Nežli se vrátíš, bude páda prázdna, rozprodají, co můžou. Je to hrůza, co ti lidé dělají!"

"Běžela jsem k představenému, aby tomu zabránil a nedopustil takovou nespravedlnost, ale krčí se, že nemůže nic dělat, že je mladá ve svém, a ty že nevíš nic. Taková ženská má proti porádnému člověku všude zastání. A mnoho lidí má na své straně; co přý taková ženská zkusí a že je nadsmrti nešťastná. I vždyť tomu rozumím! Je to všechno proti mně, jenom se směj. Smrť je v chalupě pečený, vařený, všechno tam vede jako hospodář. Kdyby nebyl takový protivá a Kadla světačka, člověk by si zrovna mohl něco pomyslet."

Po poslední větě se Vojta zasmál a řekl: "Jdi, blázne!"

"Inu, vždyť povídám, teď vím, že dělá všechno jen pro manou. Nám už teď po vesnici nadává, že tatínek odkázal ten díl dětem a ne zrovna jemu. Co budeš dělat, Vojtíšku, co budeš dělat?"

"Co bych dělal?" odpověděl trpce a mávnul dlaní.

"Celou chalupu ti roznesou. Měl bys tudíž s těmi pány promluvit, aby tomu nějak zabránili!"

"Až přijdu domů, uvidím; na Nový rok vyjdu, už to nějak utěš."

"Ach, Bože, ty jsi člověk! Smíš nemyšlív, že tě dočkají? Pak je budeš mojí šňůrkou!"

"Kraj světa nebudou."

"Víš, ani jsem ti říci nechtěla, co se mlví, ale když takhle rozprávíš, povím ti to. Povídala stará Hloušková, že povídal Smrť, že se panimáma měla přinést, že nudaří už zakročila, aby vás ouřady rozvedly."

"Co pak to na světě jde? Co kněz spojil, svět nerozvede!" — zrovna divě vykřikl Vojta.

"Jde přý to dobře, vřívát a ze nit nosit se sie jeden ani druhý, ale všechno se rozdělí!"

Vojta povstal a těžce přešel jižbou. Náhle se sápal zasml: — "Všecko se rozdělí, a jak pak — když to nejde?" křičel.

"Proč by nešlo?"

"Kadlíčka rozdělít nemůžou!" a vítězně pohledl na sestru. "Já ho nebudu, a Kadla bez něho taky nebude, bojí se o něj teď, jak pak potom! Proto to nejde!" směje se děťácky, přecházel.

"Jen se směj," podcažděně spustila Nedonlečka, "děláš, jako bys je neznal; ty máš všechno dobře připraveno, a když budou chtít, půjde to, nějakou kličku vložky si najdou. Smrť už něco vymyslí, uvidíš, půl chalupy stojí mu za to, protože ví, že mu druhá půlka taky neutěš."

"I vždyť jsem ještě neumřel!"

"Neumřel — ale co budeš dělat s půlkou?"

"Jestli jí neprodám."

"Nevím, nevím, hoehn, ale myslím, že už je jeho, nadarmo by do Mladova a do Paky neběhali."

"I nevěřím tomu!" odvětil rozhodně. "Kdyby tu nebyl Kadlíček, snad by to panimáma dokázala, dělala jako vteklá, ale Kadla se tak nezapomene, aby vlastní díl ukradla o všechno. Co by z to-

Šadna Vojtova se roztřásla a z hrsla vyletěl mu prudký pláč.

"Co mu vzkázá — že ho pozdravuju nastokrát, aby se na mě nehněval, a aby nám ho Pánbůh ještě zachoval!" povídal houkavě, přerývané.

"Nevím — nevím — Pánbůh tě opatruj, už si tu nestejskej a na Nový rok tě budeme čekat. No mlé — neplač — tak a Pánembohem!" a políbivši jej na ústa, poladila ho po tváři a oči majje taky plny slz, odcházel za dozorcem.

Vnitřní dvéře zabouchly, zachvěly klíče — kroky ztichly a zmolkaly...

Vojta stál ještě uprostřed jižby; po tváři leskly se mu slzy, a rasy jich byly plny.

Chytil se za čelo, ohnul se v křeh a z hluboka, těžce a bolestně zavzdychl:

"Proč — proč mi tohle všechno udělaly!"

Stál tu chvíli a tiše plakal. Utřel si rukávem oči zahleděl se do okénka. Jasná, svěží červená čupřinatých, načechraných, řebříčkovitých, plovitých i vlnitých obláček potemněla, zřalověla, sešedla, jenom na krajích zůstávaly zastřeně, ohnivě pruhy žhavé lemovky...

Vojta nlehmý na lížko, hlavu zarýl do podušky.

"Co jsem jen udělal, že tolik trápení na mne jde, jedno za druhým — letělo mu hlavou. — Měl jsem ji rád, všechno bych byl dělal a ne platno! Sám jsem v kriminále — a tatínek — kdybych našel byl na jeho místě..." Zarýval hlavu do podušky a těžce sténal.

"Kristus Pán smy, jak to bude dál, co se mnou ještě chtějí dělat, jak mě budou mluvit — tatínek snad už umřel — teď jsou rány na něho, na starého..."

Vzpomínky na doby od té chvíle, kdy Karlu poprvé spatřil, ploužely se mu hlavou a mezi ně šepaly rty jeho kusy Otčenáše a Zdrávasy.

Ležel tak dlouho.

Stmívalo se. Růžové i fialové obláčky, jež tvořily obzor vysokého okénka, proměnily se v popel jemně mračný.

Sera přibývalo; světlý pruh, táhnoucí se z okna do separace, byl již jako hustá, temná mlha.

"Jsem už jako blázen — hoto vý blázen — A Vojta vyhoupaný se s loze opět přicházel seron jižbou. Hlavu měl opět jako mabíton, jako by do ní dostal těžkou ránu — Po chvíli klekl před lůžkem, hlavu vložil do dlaní a chtěl se modlit —

V separaci byla už tma, když se žandovský ponocný Karban vrátil z práce. Byl vysoký, silný, ale malinké, ostříhané hlavy, z níž svítily žhavá oka.

"Tak jste tu měl sestru?" povídal přistoupiv k prýčně, na níž Vojta už ležel.

"Byla tu," odpověděl mdlým a kalným hlasem.

"Smíš nepláčeš? Jistě jste zas něco zvěděl o těch ženských."

Vojta usodl.

"Tatínek nám přý umřel," zavzlykal a rozplakal se nadhas.

"Tatínek — no, dorazily ho, chudáčku —"

"Co já si tam, Karbane, počnu?"

"No, no — dá Pánbůh —"

"Ale to byste nevěřil, že moje i s panimámou jsou u nás v chalupě," náhle veselěji řekl Vojta a povstal.

Karban udíven stranou na něho pohledl, ale nepromluvil.

Vojta došel k almuáre, vyndal kolíče a polévaje je Karbanovi, řekl: "Nate, jezte se mnou!"

"I zaplať Pánbůh, pane, ty pojedou! Měl jsem dnes pod sebou paroxy jako ze železa, k tomu zima jen štípala — ale vy nejděte!"

"Tě jsem jedl," odpověděl Vojta a opět se natáhl.

"Smíš nebudeš už spát?"

"Ba nebudu, brachu, nebudu," řekl Vojta, ale už neodmlvil.

Setmělo se.

Karban dojedl kolíče, sedl si do almuárky pro zbytek chleba a tiše si prozpěvoval:

Kumburskej zámoček
vršku kalutáho:
dostal jsem koněku
pěkného vraného,
Trubačů troubil,
podkúvky klapaly:
jičinský panenky
ty pro nás plakaly

Když Nana v noci přicházela do výminku, ležel už výminkář, obléčen do svátečního, na lavici — ruce měl na prsou skříženy a v hlavách hořela mu lampička.

Kukelka skřem seděl za stolem.

"Vítám vás — — po polešní skonal, povídal si, že už Vojtu nevidí," vyprávěl. Prvá slova mluvil obyčejným hlasem, pak šápal, na konci plačtivě houkal.

"Prosila jsem, ale nadarmo," odpověděla Nana, a vzlykajíc křičovala otec na čele, ústech i na prsou.

"Chudáček — je jako živý —" plakala.

"Tak teď jsem tu nadobro sám a sám —" zakřivil Kukelka a zase zaboukal.

"Bože, Bože — tatíčku nebeský, co jsi na nás dopustil!" vzlyčala Nana.

Ve světničce, osvětlené jenom malou lampičkou u mrtvého, bylo silné sero a ticho, jenom staré houkavé rachotily.

Nedonlečka klečela u ote a tiše se modlila.

"Tak co Vojta?" po chvíli ptal se Kukelka.

"I ani se neptejte, pantáto," — odpovídala, povstáváje a mrtvou příkryla prostěradlem. "Když zvedl, jak je s tatínkem, chytilo ho to u srdce, ale když jsem se mu zmínila, že jsou Boučkovy v chalupě, zrovna se celý vzpamatoval a dělal —"

Nedonlečka pak vypravovala, o čem s Vojtou hovořili.

"Dobrák k mendezení! Ten zaplače, až za!" zvolal výminkář, když Nana dopovídala.

"Půjdem, pantáto, půjdem!" chudáčku, tatínku můj!"

"Půjdem. Tak ti tu, brachu, dej Pánbůh dobrou noc!" sepal Kukelka a pokřikoval mrtvého přítele shasol.

Klapka klapla, dvéře do síně zarahotily, zánek venku zaskřípl a kroky tichly.

V okněch chalupy byla také černá tma. Ženská se tam bály a šly na noc ke Smrťům.

Starý Kaliba spal ve svém hospodářství sám a sám.

XIV.

Na svatého Sylvestra ve čtyři hodiny odpoledne obědvěly se dvě se separace číslo páté a žodovský dozore dlouhých kaufů vešel.

Vojta i Karban seděli proti sobě a povídali si.

Pokračování.

Zdarma trpícím spolusestrám.

Nemocné ženy a dívky, život Váš jest tuze drahý, aby se jim pohrávalo. Nabízí se Vám zde na zkoušku, **ne patentní**, ale zaručeně levné domácí léčení pro všechny tak zvané ženské nemoe, které se užívá od tisíců žen a dívek s nejlepšími výsledky v každém případě. Všechny trpící, slabé, unavené, předčasně sestarané ženy a dívky v jakémkoliv stáří, toužící po jistém, levném a úplně bezbolestném domácím léčení z jakéhokoliv, byť sebe bolestnější, zastaralé a nepřijemné ženské nemoe, ať se ke mně co přítelkyni obrátí. Vy tielie trpitelky, nezapínejte naděje a dříve než dopustíte, aby na Vás provedena byla operace, světe se péči té, která Vám rozumí a má soucit se svými trpícími sestrami a věnuje se výhradně léčení žen a dívek. **Matky a dcery, pro blaho a štěstí Vašich drahých rodin zachraňte Vaše zdraví!** Zkouška Vás přesvědčí, a zdraví, síla a krása bude Vám odměnou.

Popište s důvěrou Vaši nemoc a abrdžte nejen rychlou odpověď, ale i upřímnou porad a lék na zkoušku na několik dní a knižičku o nemocích žen a dívek **úplně zdarma**. Přiložte kolek na odpověď. Adresa: **Marie Votýpka, North Bend, Ind.** 111f

DO ASHLAND, WIS. A OKOLÍ.
Ct. krajany v Ashland a okolí dovolujeme si tímto upozornit že p. JAK ONDRÁK z luskavé ochoty převzal jen mateřství pro "Pokrok Západo", a jest tudíž oprávněn předplatit příjmaty a časopis náš v každé příležitosti zastupovati. V úctě. Vyd. Spol. Pokroku.

F. M. Scoblík,
český právník
a obhájce.
2nd
VEREJNÁ PRAXE.
Security, Block - TYNDALL, S. D.

PENÍZE
uložené v Lincoln Telephone and Telegraph Company,
... nyní nesou
8 PROCENT ÚROKŮ ROČNĚ.
Dividendy spláceny jsou každé tři měsíce. Za spolehlivost a bezpečnost se úplně ručí. Pro další informace pište pro český cirkulár na
J. E. Bednář, 231 So. 14. St., Lincoln, Neb.

Vyplňte tento lístek s Vaším jménem a adresou, oddělte a zašlete jej nám:

Lincoln Telephone and Telegraph Co., Lincoln, Neb.
Pravím zašlete mi český cirkulár, v kterém se nalézá vysvětlení stran Vašeho osmiprocentního zákládého kapitálu.

Jméno _____
Město _____
Stát _____
Kraje _____
P. O. Box _____

Výborná vina kalifornská a importovaná. vody minerální, brandy a všeho druhu lihoviny zasílají se do všech částí Spoj. Statů.

Pište si o cenník!

Jos. Bernard, 620 Blue Island Avenue, CHICAGO, ILLINOIS.

DR. JAMES W. NOVÁK.
český zubní lékař.

Continental Block — 15. a Douglas st. Pokoj č. 4 v rohu nad Berg Clothing Co. — Office Phone: Douglas 077 — Residence Phone: South 788.

Krajané z venkova, kteří nejsou s domácí prací zubařskou spokojeni, učiní dobře, když při návštěvě Omahy, zajdou k Dr. Novákovu, jenž za veškeré práce v oboru svém úplně ručí. 311f

Nejlépejší útulkem, pro krajany do Omahy na návštěvu zavítavším, jest bez odporu

HOTEL PRAHA
na rohu 13. a William ul.

Josef Vaško, nynější majitel, celý vnitřek budovy nově vypravil a všechny pokoje úplně novým nábytkem opatřil. Vzácné a čisté vedené česká kuchyně, poskytno i těm nejvýbavnějším úplné uspokojení, tak že krajané mohou býti ubezpečeni, a nikde v celém městě tak levné a pohodlné polohatá nebudou. V moderně a vzorně řízené hostinské místnosti dostane se všem té nejlepší obsluhy. V úctě 511f

JOSEF VAŠKO.

Krásné stříbrné
vidličky, nože, lžice a přibory na kávu neb též za nejlevnější ceny můžete koupit u nás.

Na všem zlatnickém a klenotnickém zboží Vám ušetříme peníze.

Nežli koupíte také zboží, navštívte nás neb dopište o ceny a toto se Vám dozajista vyplátí. 494f

Fred Brodegaard & Co.,
OMAHA, NEB.
Obchod v malém č. 115 již 16. ul. Vulkanechod a poštovní zázilky 109 severní 16. ul.